

PHẦN 19

Cốc Minh bị vợ bạc đãi nhiều lần, khiến cho tinh thần chàng sa sút thấy rõ. Lão Vương là người đau khổ hơn ai hết, bởi lão thường theo dõi, kể từ ngày lão biết Cốc Minh chính là con mình.

Ngày nọ, lão đưa Cốc Minh đến trường học, lão nhìn thấy tinh thần Cốc Minh như hoảng hốt bước vào cửa trường, lão ôm tay lái mà nhỏ lệ đầm đìa. Trong lúc Cốc Minh vô ý quay đầu nhìn lại, lão không muốn cho Cốc Minh thấy lão khóc, lão cũng sợ mình đè nén sự kích động không nổi mà phải gọi tên thật của Đơn Ninh và gọi chàng bằng con.

Bởi vợ chồng ông chủ còn cần Đơn Ninh hơn mình nữa. Vì tương lai của Đơn Ninh, dầu cho lão có đau khổ đến mức nào cũng đành cắn răng mà chịu.

Nay, lão rất lo cho Đơn Ninh đang gặp cơn khủng hoảng tinh thần trầm trọng. Lão từ từ cho xe chạy và suy nghĩ, nhưt định Đơn Ninh của lão đã có chuyện gì nghiêm trọng với vợ. Nhưng chưa thể nào chứng thật. Từ đó, lão nhưt định tìm cho ra manh mối mới nghe.

Lão Lâm đi làm việc tại một Công ty của ông. Cốc Minh thì đi học. Lão Vương khi về nhà uốn sửa những cây kiểng mà lão ưa thích. Khi lão đưa Cốc Minh về nhà, bỗng nghe tiếng Lộ San nói chuyện điện thoại tại phòng khách, lão chỉ nghe nàng nói:

- Một lát em sẽ đến, nhưt định phải cho em xem mới được. Ồ, ờ! Mời khách hả? Ha ha... Dĩ nhiên không nên để em mời. Được. Một lát mình gặp nhau...

Nghe nàng tiếp xong cú điện thoại, lão liền giả ho lên một tiếng. Lộ San nhìn thấy lão reo lên:

- A, chú Vương, chú vừa về đúng lúc.

- Chắc cô muốn đi đâu thì phải?

- Chị tôi mới vừa gọi điện thoại, muốn cho tôi về nhà giây lát, chú làm ơn đưa tôi đi được không?

- Đương nhiên là được.

- Chú chờ tôi lên lầu thay y phục.

Lộ San mặc chiếc áo thêu hoa sen, lên lầu nàng thay chiếc quần mới, gằn đây nàng thích sắc phục đó gằn thành lệ. Tự nhiên nàng chịu ảnh hưởng Tạ

Cách Luân. Nàng chỉ trang điểm qua loa. Luân nói nghe rất đúng người đẹp chỉ trang điểm sơ sài càng đẹp hơn là trang điểm diêm dúa cho thái quá sẽ trở thành giả tạo khó coi.

Nàng đi nhanh xuống lầu, không quên tạt qua phòng mẹ chồng mà thủ lễ:

- Thưa má, chị của con muốn con về nhà có việc cần.
- Con hãy đi đi.
- Con không về dùng cơm bữa trưa nay.
- Được rồi! con thay má mà mang lời thăm viếng chị và anh sui.
- Dạ, con cảm ơn má trước.

Bà Lâm bao giờ cũng yêu thích con dâu. Nếu bà biết dâu mình tự tình với trai, không biết bà nghĩ sao? Lộ San ra khỏi phòng mẹ chồng bèn gọi lớn:

- Chú Vương ơi! Đi chú.

Người lên tiếng không phải lão Vương mà là bà vú:

- Lão Vương đã ra trước mà chờ cô rồi.
- Con về nhà nghe vú, trưa nay con không dùng cơm.

Lão Vương mở cửa xe đứng chờ sẵn một bên, đôi mắt lão nhìn Lộ San một cách kỳ lạ, nhưng dường như lão tìm không ra vết tích nào lạ trên nét mặt của Lộ San. Nàng đóng cửa lại, lão từ từ cho xe chạy vòng ra cửa.

Không bao lâu, xe đến cửa nhà của Hà Ba Châu ngừng lại, Lộ San cũng chiếu lệ:

- Cảm ơn chú.
- Có cần tôi đến rước không?
- Bốn giờ rưỡi chiều chú đến rước tôi.

Lão Vương không hoài nghi gì, bèn mở máy cho xe chạy đi, nàng lại nhận chuông cửa, cô tó gái ra mở cửa, nàng đi vào vừa tới cửa đã reo lên:

- Thưa má! À chị Lộ Ni, tôi mới về.

Lộ Ni từ trong phòng đi ra, tay nàng cầm cây viết chì, mình còn mặc áo ngủ nói:

- Em! Má và ba đã đi vắng rồi.
- Sao chị hôm nay không đi học?
- Trong mình không được khỏe.
- Không khỏi mang bệnh tương tư cho mà coi!
- Nói xàm mãi.

Hai chị em vào phòng, cô tớ đem nước trà đến. Lộ San uống xong chung trà, rồi bước đến giường mà nằm dài xuống.

- Ý chà! Giường của chị nằm khỏe quá.
- Giường cây tầm thường, đâu xứng với mộng đẹp của công chúa.
- Nói thực chị em chán quá rồi.

Lộ Ni vô cùng kinh ngạc, nàng ngờ Lộ San chán giường chiếu, không ngờ Lộ San lại muốn nói chán người chung chăn gối là Cốc Minh. Nếu lại là Tạ Cách Luân thì nàng không bao giờ biết chán.

Không nghe chị nói gì, nàng lấy làm lạ, bật ngồi dậy nói:

- Chị à, dường như chị kinh ngạc?
- Không.
- Đâu chị lấy hình của Khổng Vân cho em xem thử ra sao?
- Anh ấy là bạn học với Cốc Minh, chắc có lẽ em chưa gặp lần nào?
- Nếu không phải là bạn học của chị, mà là bạn học của hắn thì em không thèm xem làm gì.
- Sao vậy?
- Những chàng trai kiêu đó, họ muốn đóng cửa nhốt vợ tối ngày.
- Theo lời em tức là em phản kháng rồi, nếu đóng cửa nhốt vợ tối ngày, người đàn bà đó mới xứng đáng đúng theo như em không phải người vợ đàn hoàng rồi còn gì?
- Thôi hãy đẹp qua lý luận đó đi, cho xem hình của Khổng Vân đi.

- Còn gì nữa không?

Lộ San lại nói dối:

- Còn... còn đi mua áo để mặc.

Lộ Ni không biết việc lừa gạt của em, nàng khen ngợi:

- Như vậy em cũng thấy không hạnh phúc nữa à? Muốn cái gì được cái này còn đòi gì nữa.

Hạnh phúc? Có trời mà biết thế nào, chỉ cùng Tạ Cách Luân chung sống mới thật là hạnh phúc. Nàng muốn nói như thế, nhưng lại chuyển sang hướng khác:

- Chị! Bây giờ chị cho em xem hình của Khổng Vân hay không nè! Yên chí đi, cho chị biết ngàn lần em cũng không thèm giựt của chị đâu.

- Chị không hề nghĩ em giựt.

- Tại sao còn chờ đợi không chịu cho xem?

- Tại em xem rồi em sẽ phản đối là chàng trai có bao tử đất.

- Chị nói bạn trai của chị là bao tử đất, khiến em không thể tin được.

- Anh ấy là một gã đánh giày được không.

- Anh ấy chắc là một sinh viên giả.

- Chị đề tỉnh em, khi xem hình chớ nên giễu cợt theo kiểu của em.

- Không đâu, em sẽ theo ý chị.

- Được, chị sẽ cho xem.

- Lẹ đi.

Lộ Ni vào mở xách tay thường dùng của nàng, lấy tấm hình của Khổng Vân, chưa đưa đến tay Lộ San, thì nàng cướp lấy nói:

- Tất cả hình ảnh đều gắn vào album, chỉ có ảnh của Khổng Vân là chị xem như là bữa bồi vậy đó, chắc Khổng Vân biết được sẽ khóc ba ngày.

- Ý gì mà phải khóc?

- Cảm động vì mối tình nồng đậm của chị.

- Xem đi! Đừng để rơi xuống đất.

- Yên chí, không đến nỗi đâu.

Đôi má của Lộ Ni ửng hồng, vì chờ đợi Lộ San phê phán. Nàng biết ý em mình khi phê bình thì rất khắc nghiệt. Xem thấy vật gì thuận nhãn thì thôi, bằng không thì châu mày trợn mắt, lắc đầu bĩu môi. Lộ San nhìn kỹ giây lát:

- Hay lắm chị, xem hình của anh này, em có cảm tình ngay, không đến nỗi con đâu mà chị sợ.

- Theo lời em thì không chê anh này à?

- Không có gì phải chê, chị biết tánh em thẳng ngay thấy sao nói vậy, chớ không vị nể ai.

- Thế thì chị thay lời để cảm ơn em đã khen ngợi.

- Thay cho ai?

- Thay cho Khổng Vân.

- Hắc... hắc. Vậy là đã nóng sốt dữ rồi.

Lộ Ni bị em đùa dai, nàng rất khó chịu. Nàng chỉ lặng thinh.

Lộ San nói tiếp:

- Mặt mày anh Khổng Vân có vẻ hiên ngang, giống như...

Nàng muốn nói giống như Tạ Cách Luân, nhưng trực nhớ bèn le lưỡi, sợ không khéo sẽ bị lộ chuyện lòng, bởi nàng yêu Tạ Cách Luân, chị nàng không hề biết. Lộ Ni thấy em không nói gì thêm, bèn hỏi thúc:

- Giống ai, hay giống những gì, sao không nói?

- Giống như một tướng lãnh của Mỹ.

Hai chị em cùng nhau cười khanh khách. Lời khôi hài của Lộ San, cho Khổng Vân giống một tướng lãnh Mỹ, thực ra, mặt chàng đúng là một thư sinh.

Lộ San lại nghĩ ra những lời lạ lùng nữa:

- Chị à, em hy vọng chị giao thiệp với người bạn tướng quân ấy, để rồi...

Để rồi kéo Cốc Minh đi nhập ngũ, hoặc bỏ mạng tại sa trường, nàng không còn lo gì về việc chung sống với Tạ Cách Luân nữa. Nàng có tư tưởng như thế nếu ai nghe qua không lạnh cũng phát run. Lộ Ni không ngờ đứa em của mình có tư tưởng quá độc ác, nàng bèn nói:

- Chắc em đã từng thấy những đôi chồng già vợ trẻ chứ?

- Nói chơi cho vui vậy thôi, chứ em rất ghét sánh đôi không vừa lứa lắm. chị à, chị có thấy bà già có chồng trẻ chưa? Chẳng hề có. Mà chỉ có hạng lão đầu tử cưới vợ con nít rất nhiều. Ý chà! Đàn bà cái gì cũng thua kém đàn ông. Thử nghĩ một cô gái trẻ đẹp, có chồng một lão già nua thì còn có thú vị gì? Theo em, không khi nào chịu nổi.

- Cũng may cho chị Khổng Vân không phải là một lão đầu tử.

- Muốn già, tôi lấy tám ảnh bỏ xuống đất đập lên ba lần sẽ thành một lão già liền.

- Lão già kia sẽ mắng trẻ con sao dám đùa nghịch.

- Hừ! Ai mà sợ các người.

- Thôi, đừng nhiều chuyện nữa!

- Được rồi, bữa nào dắt hán đến ra mắt đây?

- Em đã xem rồi.

- ảnh khác hơn người thật, có khi ảnh đẹp hơn người là khác..

- Để hôm nào chị khuyên ảnh nghỉ đánh giày để đến chịu cho em phê bình một phen.

- Ban ngày mới được đa!

- Để làm gì?

- Chiều tối xem không được kỹ lưỡng.

Nghe Lộ San nói, Lộ Ni phát tức cười. Lộ San bèn đem việc mẹ chồng nàng muốn giúp đỡ Khổng Vân mà thuật lại chị nghe và nói tiếp:

- Nói thật, chị cũng nên khuyên anh ấy nên nhận lời để khỏi đánh giày cực khổ.

- Luôn chị đây giúp đỡ anh còn không chịu, đừng nói người khác.

- Đúng là một thư sinh gàn.

Nói xong, nàng le dài lưỡi ra, tự thấy câu nói của mình không được tao nhã, nàng bèn nhận lỗi:

- Xin lỗi, em đã nói thiếu suy xét.

- Đừng lo anh ấy xem thường lắm.
- Nhưng em sợ đau lòng chị chứ.
- Đừng đi xa thêm nữa, chị hỏi em Tiểu Lộ và Nhị Lộ nó chơi giỏi chưa?

Nàng nào biết giỏi hay không giỏi? Mấy hôm nay đâu có gần gũi hai đứa con gái. Lộ Ni thấy Lộ San ảm ớ không trả lời, hỏi tiếp:

- Chuyện gì vậy?
- Không... không có gì, hai đứa nói rất giỏi.
- Lần sau đừng quên mang chúng đến chơi.
- Được rồi.
- Cốc Minh vẫn đi học đều đều?

Hỏi đến Cốc Minh khiến cho Lộ San không mấy hài lòng, nếu hỏi thăm Tạ Cách Luân thì nhứt định nàng thích thú hơn. Thấy thế, Lộ Ni hỏi tiếp:

- Sao lại châu mày?
- Không, em đang nghĩ đến việc quên đi mua áo chớ.
- Ăn cơm trưa rồi sẽ đi cũng không muộn, hôm qua ba má nói lâu quá em không về thăm nhà.
- Tại ba má bắt gả em quá sớm, gả cho người ta rồi còn tưởng nhớ nỗi gì.

Bỗng nghe chuông cửa reo vang, Lộ Ni cao hứng nói.

- Chắc ba má về.
- Chúng ta cùng đi nè.

Lộ San chạy nhanh ra cửa. Khi thấy vợ chồng Hà Ba Châu kêu lên:

- Nếu ba má chưa về, chắc con phải về trước.

Bà Châu lộ vẻ mệt nhọc nói:

- Việc gì mà gấp lắm vậy? Con đến bao lâu rồi?
- Mới đến.

- Mới vừa đến sao lại đòi đi? Cốc Minh ban ngày đi học, lúc nghỉ con không muốn bồi bạn với nó sao?

Lộ San như không kể gì đến:

- Hứ! Bồi bạn với hấn?

Lão Châu rất vui vẻ, nói giỡn với con:

- Phải nói Cốc Minh bồi bạn với con mới thích hả?

- Má ơi, mau ăn cơm má, con còn phải đi mua đồ nữa nè.

- Lộ Ni, con hãy bảo con nhỏ nó dọn cơm đi.

Trong khi chưa ăn cơm, Lộ San đến điện thoại công cộng quay số gọi:

- Tạ kỹ sư đó hả? Đố ông tôi là ai?

- Nhứt định là An Kỳ Nhi, không, nhứt định là Hồ Diệp nghe tiếng trong và thanh, chắc chắn là con chim nhỏ.

- Anh thì sao?

- Xin thú thật, công tác của anh rất vui vẻ.

- Trưa có về không?

- Em đến thì anh về.

- Em sẽ đến trước 12 giờ.

- Hay lắm, đưa cả hai tay hoan nghinh em, em gọi điện thoại nhà đó hả?

- Ngốc! Phải ra bên ngoài chớ ở tại nhà sao được.

- Lộ San! Anh rất nhớ em.

- Trong điện thoại không nên nói. Hẹn gặp lại.

Gọi điện thoại xong, nàng đến tiệm mua một bao vật thực, khi về nhà Lộ Ni hỏi:

- Em đi đâu mà lâu dữ vậy?

- Đi mua gạo trắng, chị muốn ăn không?

- Bộ không muốn ăn cơm sao?

- Ăn rồi còn đi chơi chứ!

- Chiều nay em đi mua đồ, muốn chị đi theo bồi bạn không?

Lộ San từ chối khéo léo:

- Nhọc lắm. Huống chi trong mình chị không được khỏe, em chỉ đi mua giày lát thì trở về ngay.

Lộ Ni chưa biết Tạ Cách Luân về nước. Do đó hành vi của Lộ San nàng không bao giờ nghi ngờ.

Ăn cơm xong, Lộ San lật đật ra đi. Chiếc xe sơn màu đỏ chạy như gió giục, đưa Lộ San đến nơi Tạ Cách Luân trú ngụ. Đến đầu ngõ hẻm, Lộ San nhìn trước nhìn sau mới đi vào.

Quả nhiên Tạ Cách Luân đứng tại tầng lầu đưa hai tay ra đón rước.

Lộ San cũng lệ làng ngã vào lòng chàng. Bốn mắt như tỏa ra bốn luồng điện dục vọng. Họ cùng tiếp xúc với nhau trong phòng, dầu cho bên ngoài trời có nghiêng đất có sụp họ cũng không hay biết.

- Lộ San, đây là lần anh thật tình yêu em với nhiệt tâm hơn bao giờ hết.

- Cách Luân, nếu không có anh, chắc chắn em sẽ phát điên lên được.

.....

Bỗng nhiên trên nét mặt Lộ San tỏ vẻ ưu sầu, nàng buông xuôi như không chủ trương gì cả:

- Thật em không biết làm thế nào mà đối phó Cốc Minh.

- Theo ý em phải...

- Đến việc kiếm chuyện mà gây phiền phức cũng không xong, vì hấn luôn luôn nhịn nhục.

- Em đã nhận rõ là anh thật tình yêu em?

- Anh còn hỏi, luôn xác thân em đã gởi trọn cho anh, hiện giờ chúng ta không ngu chung nhau lại là gì.

- Tốt lắm. Lộ San! Anh sẽ có cách tìm cơ hội gây cho bên chồng em mắc công thế kẹt, chừng ấy em sẽ làm ồn lên mà ly hôn.

- Ly hôn... Nghe nói đến hai tiếng này nàng bỗng nhiên run lên.

- Ồ! Chùng đó chúng ta mới được tự do mà chung sống với nhau chứ.

- Anh thử nói biện pháp của anh nghe coi.

- Có gì khó, em sẽ lén in dấu môi hồng lên áo lót của hắn, rồi làm bộ phát hiện ra, chùng đó em dùng lời nghiêm khắc chất vấn hắn.

- Rồi...

- Bằng chứng đã hiển nhiên, hắn làm sao giải thích được, thông minh như em thì trong cuộc tranh chấp này em sẽ thắng.

Chàng tỏ lòng chân tình của mình, sau khi đưa ra kế hoạch ác ôn đó, bèn ôm nàng mà hôn tui bụi, Lộ San nói:

- Biện pháp đó thật hay. Cách Luân hiện giờ anh dạy em làm chuyện gì em cũng nghe theo lời anh.

- Điều đó đúng với ý nguyện của chúng ta.

- Cách Luân, em muốn không về nhà, để bọn họ tìm kiếm không ra chơi.

- Không nên. Làm thế lại gây rắc rối cho biện pháp của chúng ta. Em nên nghe lời anh, đem việc phá hạnh phúc hôn nhân qui trách nhiệm vào Cốc Minh tất cả. Chùng đó chúng ta sẽ lánh mặt một cách hợp pháp.

- Thật em chờ đợi lâu chịu không thấu.

- Lộ San! Nhẫn nại một thời gian ngắn để nuôi dưỡng thời gian dài, em nên nghe anh.

- Ừa!

- Hôm nay nên về sớm hơn chút đi, hai giờ anh phải đi làm việc, có chuyện gì cần thiết em điện thoại cho anh hay.

Hai giờ thiếu năm phút, mỗi người gọi một chiếc xe mạnh ai nấy đi. Khi xe chạy một lúc xa, Lộ San mới nhớ lại việc nói láo với gia đình mua áo và vải! Nghĩ đến đây, nàng gọi tài xế quày xe trở lại. Từ ngày nàng kết hôn với Cốc Minh, thường mua vải tại một hiệu buôn lớn. Hôm nay, nàng bảo tài xế ngừng lại một tiệm vải nhỏ. Nàng lật đật xuống xe vào tiệm bảo cắt mua vải thước vải, người hàng vải hỏi nàng mua thứ hàng gì, nàng mới giật mình không biết mua thứ hàng gì đây?

Nàng mua đại một xấp vải, rồi trở về nhà cha mẹ. Con buồn ngủ lên tận đầu óc, nàng ngáp dài một tiếng đi đến giường của Lộ Ni:

- Ý! Sao chị không ngủ trưa, bộ đang mơ tưởng Khổng Vân hả?
- Đang tưởng đến em mua thứ vải gì về đây chứ.
- Đi vòng nhiều tiệm hàng vải, nhưng tìm không ra thứ hàng mình thích, đề may cho Tiểu Lộ và Nhị Lộ.
- Nếu được vậy thì đúng là một người mẹ trẻ xứng đáng.

Nàng nở nụ cười gượng gạo, rất xấu hổ trước người chị hiền lành, hôm nay có cảm giác không yên lòng. Tuy nhiên, nàng cố sức che giấu những điều lầm lỗi của mình:

- Đâu chị xem thứ vải này may cho tụi nó được không?
- Chị dở chuyện đó lắm.
- Phải rồi, chị chưa làm mẹ thì thế nào mà biết điều đó.

Lộ Ni trao xấp vải lại cho Lộ San, màu hồng ửng lên gương mặt nàng, Lộ San đắc ý nói tiếp:

- Khổng Vân không có mặt tại đây, có gì đâu mà chị khó chịu? trời sanh làm thân gái tránh sao khỏi cảnh làm mẹ chị à, theo em nghĩ, trong tương lai, chắc chắn chị sẽ là một bà mẹ nhân từ.

- Chắc em không phải bà mẹ nhân từ hả?

Lộ San gằm mặt xuống, giọng nàng rất nhỏ:

- Em...

- Đừng tỏ ra mất lòng tin nơi mình, tụi em cũng làm được bà mẹ tốt, trong khi em lo cho Tiểu Lộ và Nhị Lộ chu đáo.

Nên sẵn sóc hai trẻ, trừ những ngày quá bận việc. Khi sanh chúng ra đến nay, nàng chỉ nuôi dưỡng trong lòng duy nhứt hình bóng Tạ Cách Luân, ngoài ra, đối với chúng nó, nàng đã quên phứt cái bổn phận làm mẹ. Bất cứ ở hoàn cảnh nào người ta cũng còn chút thiên lương, nên Lộ San lúc bấy giờ cảm thấy rất xôn xan. Không may một điều, chẳng ai biết nàng và Tạ Cách Luân đang dang dúi mà kịp thời khuyên giải.

Sự tình của họ dường như cũng do số mạng, có bàn tay vô hình khéo xếp đặt trước, nếu Lộ San và Cốc Minh không chọn Đài Nam làm nơi hưởng tuần trăng mật, anh em Tạ Cách Luân không du ngoạn An Bình Cổ Bảo thì đâu xảy ra những chuyện trở trêu? Trầm ngâm giây lát, Lộ San vươn vai nói:

- Em muốn ngủ đến 4 giờ 30 lão Vương sẽ đến rước về.
- Giường sẵn sàng đó, em hãy ngủ đi.
- Chị không ngủ à?
- Chị đã ngủ rồi.

4 giờ 30 chiều lão Vương đến rước Lộ San về, khi vừa về đến cửa, nàng giả vờ lo lắng cho hai con:

- Vú ơi! Tiểu Lộ và Nhị Lộ đâu?
- Đang chơi tại phòng vú em,
- Để tôi đến thăm bọn chúng.

Nói xong nàng bước nhanh đến phòng vú em:

- Tiểu Lộ, Nhị Lộ đâu, đến cho má bồng chút coi nào.

Bà vú đứng ngoài cửa vừa kinh ngạc vừa thích thú, chỉ vì ít khi bà được nhìn thấy bà mẹ trẻ săn sóc hai con như lần này, khi Lộ San trở về phòng mình thì tìm óc nàng lại nổi cơn lên, nàng đến bàn trang điểm mở tủ lấy hộp son thoa vào môi thật đậm. Sau đó tìm chiếc áo lót của Cốc Minh mà in son vào trên ấy. Thi hành xong nàng máng áo y lại chỗ cũ. Công tác chót của màn hài kịch là đợi Cốc Minh về sẽ gây cho màn kịch nhiều diễn biến sôi nổi bằng những hành động kỳ quái để kết thúc.

Nhà soạn kịch là Tạ Cách Luân, diễn viên chánh để tạo cho vở kịch sôi động là Lộ San, những động tác trong màn hài kịch này, muốn cho linh động phải chờ đạo diễn, nhưng không có đạo diễn thì diễn viên Lộ San phải tạo cho mình những động tác sống thực đó, nên sau khi nàng in những dấu môi hồng vào áo lót của chồng, rồi đến trước kính tự tập cho mình những pha sát khí đặng đặng trong khi chắt vắn chồng, nào là nhăn mặt, nhíu mày, cười gằn, đưa tay múa chân, làm thế nào cho chuyện xảy ra thực như ngoài đời để dồn chồng vào ngõ bí?

Diễn viên chánh trong vai trò bi thảm của màn kịch đã về đây, chính là Cốc Minh đang ngồi trên xe do lão Vương rước vừa đến cửa. Chàng mở cửa xe bước xuống nói:

- Chú Vương à, không hiểu sao hôm nay từ khi vào lớp đến bây giờ, mí mắt tôi nó máy liên hồi, không biết có điều gì xảy ra không?

Con ruột của mình mà lão Vương còn không dám nhận, nay nghe nó sợ có chuyện gì sắp xảy ra cho nó thì biết lão khổ tâm đến mức nào, nhưng lão không biết trả lời gì đây, chỉ lắc đầu chắc lưỡi mà chịu trận. Cốc Minh hỏi tiếp:

- Chú Vương à, chú nhận xét hoàn cảnh của tôi có điều gì bi quan không?

Lão Vương cười gượng gượng để an ủi cho chàng yên lòng:

- Không... mí mắt máy có lẽ là điềm tốt chớ.

Nói xong, lão quay xe đi rước lão Lâm. Trong khi đó Cốc Minh đi thẳng lên lầu, vừa đến cửa phòng:

- Lộ San! Em đã về, anh tính đi rước em đây.

Khi Cốc Minh vào đến gần, xuất kỳ bất ý nàng xáng cho chàng một tát tay nẩy lửa, và hét lên:

- Đừng đến gần tôi, anh là một thằng đàn ông vô lương tâm. Tôi không muốn thấy mặt anh, cũng không muốn sống nữa. Má ơi! Hu... hu... hu...

Tội nghiệp cho Cốc Minh, không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, tay chàng rờ rờ gò má và đứng ngây người mà nhìn nàng trôn trời. Trong khi Lộ San vừa khóc vừa lấy chiếc áo in môi hồng, một kiệt tác giả tạo do nàng vừa thực hiện, đưa ra trước mặt chàng:

- Nè hãy xem đây, một hành động của người không có lương tâm. Má ơi! Hu... hu... má đem gả con cho thằng đàn ông đốn mạt không có tình nghĩa gì cả.

Cốc Minh vừa hồ nghi vừa đau khổ hỏi:

- Lộ San! Đã xảy ra việc gì vậy em?

- Sao anh không tự hỏi mình, lại hỏi tôi!

- Anh nào biết gì đâu.

- Anh không biết? Nhìn lên thân áo này thì biết chớ gì.

Cốc Minh như kinh ngạc, bước lui một bước:

- Dấu môi son? Dấu này từ đâu mà có vậy?

- Tôi không muốn anh về đây, anh tự đi tìm người có môi son này mà sống chung với họ!

- Lộ San! Em bình tĩnh nghe anh giải thích...

- Sự thật đúng trăm phần trăm, còn gì mà giải thích.
- Anh xin thề, không bao giờ có việc đó.
- Tôi không muốn nghe thêm một lời giả dối nào hết.

Bà Lâm và bà vú nghe tiếng khóc bèn chạy lên lầu. Lộ San thấy mẹ chồng chạy lên, nàng làm dữ hơn, chạy lại ôm lấy mẹ chồng mà khóc lớn:

- Má! Hu... hu...

Bà Lâm run giọng hỏi:

- Chuyện gì vừa xảy ra? Lộ San! Đừng khóc nữa, hãy bình tĩnh nói cho má nghe coi.

Nước mắt Lộ San tuôn ràn rụa, nàng chỉ Cốc Minh:

- Anh hãy nói đi! Chuyện gì đã xảy ra? Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.

Bà Lâm với giọng nghiêm khắc hỏi:

- Cốc Minh! Chuyện gì đã xảy ra, nói cho má nghe coi.

Cốc Minh rơm rớm nước mắt nói:

- Má ơi! Con biết gì mà nói:

- Có phải con đã khinh dể Lộ San? Bà vú, hãy xuống dưới đi!

Bà vú đi ra khỏi phòng. Cốc Minh nắm chặt đôi tay lại:

- Con không bao giờ khinh khi vợ con. Con có biết gì đâu.

Bà Lâm nói:

- Má không tin, con chẳng bạc bẽo vợ con, tại sao vợ con lại kêu khóc, thương tâm như thế này?

- Má hỏi vợ con coi chuyện gì đã xảy ra?

Bà Lâm bảo Lộ San ngồi xuống, nàng cũng y lời ngồi xuống ghế và gục đầu khóc thút thít. Cốc Minh mạnh dạn lấy chiếc áo lót đưa lên:

- Con không hiểu duyên cớ nào chiếc áo lót lại có dấu in môi không vào?

Lộ San tiếp lời:

- Má ơi! Má xem kỹ đó thì biết! Hu... hu... hu...

Bà Lâm cầm chiếc áo lót lên, mặt bà thất sắc:

- Ý chà! Dấu môi son! Hãy nói cho má nghe, dấu môi son này từ đâu mà có?

- Con không hiểu chi cả.

- Con không hiểu hả? Má không ngờ con ra ngoài lại sanh chứng lộn xộn với bọn chơi bời quý quái này.

Lộ San được trốn chạy ùng ùng ra cửa:

- Hu... hu... hu...! Má ơi, con hết muốn sống rồi!

Bà Lâm thấy con dâu như vậy, bà vội vã chạy theo. Cốc Minh nhảy đến cửa phòng kéo Lộ San lại, nàng giả bộ giãy dụa lên:

- Không! Đừng cản tui, mở cửa ra!

Bà Lâm cũng nắm tay nàng lại:

- Lộ San! Đừng làm vậy. Má muốn nghe con nói rõ ràng hơn.

Lộ San thừa cơ hội, nắm chặt mẹ chồng, giọng uất nghẹn.

Bà vội vàng kéo con dâu ngồi xuống tiếp tục cất vấn:

- Cốc Minh, hãy lại đây.

Tội nghiệp cho Cốc Minh, cũng gắng gượng đến trước mặt mẹ, trên má chàng hai hàng nước mắt rùng rùng.

- Con là một thằng trai chịu sự giáo dục đến bậc cao cấp sao không thấm nhuần được lời hay lẽ phải của thánh hiền, mà tập thói hư thân mất nết đến những nơi ô uế mà gây cho xáo trộn trong gia đình thế này?

- Má à, con không hề có, và cũng không biết gì cả.

- Tốt lắm, anh không hề đến những nơi hư đốn này, nhưng đã cùng ái ân với người phụ nữ nào khác.

- Cũng không.

- Tại sao dấu môi son từ đâu mà in lên áo lót này đây?

Cốc Minh không biết trả lời sao:

- Đây là...

- Có chứng má đây, con nên thừa nhận rõ ràng trước mặt Lộ San, Từ nay không còn tái phạm nữa.

- Má à, con không có chuyện gì hết, phải thừa nhận rõ ràng như thế nào? Ăn năn như thế nào? Bảo chứng như thế nào?

Cốc Minh chịu oan uổng, chàng đành buông tiếng khóc lớn trước mặt mẹ. Bà Lâm cũng không buông tha:

- Hãy nói mau, người bạn gái của con là ai? Hãy nói rõ cho vợ con nghe, con là một thằng con trai đã có vợ Từ nay không nên lai vãng đến những chỗ đó nữa.

- Không, không, không đâu! Má! Sao má không tin nơi con, con làm gì đâu mà phải nhận lỗi.

- Vậy môi hồng ở đâu mà in trên áo con đây?

- Con không biết.

- Đây là chứng cứ đã rõ ràng, con lại không chịu thừa nhận, nếu con thú thật thì má lượng thứ cho, má bảo Lộ San nó tha thứ cho con.

Không thể biện bạch được, Cốc Minh chỉ đứng lặng như một thân cây. Bà Lâm bèn chuyển lời:

- Lộ San! Nếu Cốc Minh nó thừa nhận, con nên vì má mà tha thứ cho nó một lần.

Lộ San nhận thấy điều đó rất hợp lý, nếu Cốc Minh thừa nhận trước mặt mẹ chàng, Từ nay cuộc hôn nhân này có tan vỡ thì trách nhiệm về chàng gánh chịu. Lòng tốt của bà Lâm đặt không đúng chỗ, không hiểu con dâu quý quái, nên bà còn tiếp tục nói:

- Lộ San con hãy nghe theo lời má, má sẽ bảo đảm Cốc Minh Từ nay về sau không còn tái phạm nữa.

Lộ San gật đầu ưng thuận, theo đó, nàng ôm chầm lấy mẹ chồng mà khóc sụt sùi, tỏ ra vô cùng thương tâm, vị tình mẹ chồng mà ưng thuận. Bà Lâm thấy con dâu gật đầu đồng ý, bà an ủi:

- Con, má rất thương con, con nên vì má đừng khóc nữa.

Nàng tỏ ra ngoan ngoãn, nín bật ngay, vì mục đích kế hoạch của nàng đã đạt được! Bà Lâm nghiêm nghị:

- Cốc Minh, con có thấy chưa? Lộ San đã nghe theo lời má mà tha thứ cho con rồi, vậy con nên thừa nhận và Từ nay không dám tái phạm nữa.

Thương hại cho Cốc Minh, bị bức bách quá thừa nhận mà không có biện pháp nào đối phó, chàng cắn răng nói:

- Anh xin nhận lỗi, Từ nay anh không dám tái phạm nữa, xin lỗi em tha thứ.
- Lộ San, con đã thấy chưa, vậy từ nay hai con đừng rầy la nhau nữa.

Lộ San giả vờ êm thuận nói:

- Thưa má, con tuân lời má dạy.
- Trao áo lót đây, để má bảo bà vú giặt cho.

Vấn đề nàng đã mong muốn từ lâu, không nhọc công mà đạt được nguyện vọng một cách ngoài sức tưởng tượng. Nàng trao áo lót có in dấu môi hồng cho mẹ chồng. Cốc Minh đứng trơ như bị trời trồng. Bà Lâm căn dặn:

- Từ nay không nên cãi vã nhau nữa, Cốc Minh phải chăm sóc vợ con như thuở ban đầu.

Bà Lâm dặn xong, rồi cầm chiếc áo lót đi ra. Lòng bà rất buồn rầu, bà không tin Cốc Minh có những hành động như chuyện vừa qua. Bà xuống phòng khách đứng sững sờ nhìn chiếc áo lót có in dấu môi hồng mà lòng phát run:

- Bà vú ơi! Bà vú!
- Thưa bà gọi tôi?
- Hãy đem chiếc áo lót này giặt đi.

- Vâng. Bà vú nhìn chiếc áo lót và nhìn theo nhịp bước buồn buồn và tiếng thở dài của bà Lâm. Bà vú biết nguyên nhân rầy rà của vợ chồng Cốc Minh là do chiếc áo này, bà bất giác than dài! Cùng lúc đó, trên phòng của vợ chồng trẻ, cũng có tiếng thở dài của Cốc Minh!

Lộ San dùng khăn lông lau sạch những vết nước mắt trên mặt, rồi lên nằm dài trên giường. Nàng không hề nghĩ đến Cốc Minh đang thống khổ, trái lại còn đắc ý hành động của mình nữa là khác. Nàng còn suy nghĩ, nếu Tạ Cách Luân biết được pha diễn của nàng hôm nay, nhứt định chàng sẽ bồng nàng đưa cao lên, chàng sẽ hôn nàng như ngày đại lễ tưởng thưởng thành quả rục rờ.